

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený,
státní příslušnost Ukrajina,
zastoupený Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem,
sídlem Panská 895/6, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. CPR-27981-3/ČJ-2021-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-216370-10/ČJ-2021-000022-SV ze dne 19. 8. 2021, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce namítá, že v rámci odvolacího řízení nedošlo ke zhojení nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Zároveň správní orgán porušil § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou legitimního očekávání, kdy v obdobných případech se postupuje zcela standardně v souladu s § 50a zákona o pobytu cizinců. Délka pobytu žalobce na území bez oprávnění nečinila ani 1 měsíc, bylo tedy možné postupovat v souladu s výše uvedeným ustanovením. Rozhodnutí je zatíženo nepřezkoumatelností ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, kdy není odůvodněno, proč nebylo možno v případě žalobce postupovat mírněji, odůvodnění je stručné a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zároveň neodpovídá ani obdobným případům, což odporuje § 2 odst. 4 správního řádu. Rozhodnutí je nepřiměřeně přísné, pokud jde o stanovení délky doby ve smyslu § 118 odst. 3 správního řádu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU. Správní orgány dostatečně nevysvětlily, proč nebylo možné stanovit dobu kratší. Žalovaný nezohledňuje polehčující okolnosti na straně žalobce, a to zejména skutečnost, že v rámci správního řízení řádně spolupracoval, k věci se vyjádřil a nijak nezastíral svůj neoprávněný pobyt. Přispěl tedy k objasnění skutkového stavu, pokud jde o jeho pobyt na území ČR, čímž výrazně přispěl taky ke zdárnému ukončení správního řízení. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě by postačovala doba v délce deseti měsíců.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Pokud jde o zdůvodnění, proč nebylo možné postupovat v daném případě mírněji, odkázal žalobce na odůvodnění svého rozhodnutí. Nebylo zjištěno, že by rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Dobu zákazu pobytu žalobce v odvolání ani v jeho doplnění nenapadl a tato délka je odpovídající. Žalobce již dříve pobýval na území EU a byl si vědom pobytových pravidel, věděl o tom, že od 26. 7. 2021 do 19. 8. 2021 na území pobýval neoprávněně. Se správním orgánem sice spolupracoval, ale nijak svůj pobyt neřešil. V neoprávněném pobytu by patrně pokračoval.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dne 19. 8. 2021 byla provedena pobytová kontrola, při které žalobce předložil ukrajinský biometrický doklad. Kontrolou tohoto dokladu bylo zjištěno, že žalobce překročil povolenou dobu pro bezvízový styk o 25 dnů. Do Schengenu dle vstupního razítka vstoupil dne 27. 4. 2021. Z úředního záznamu ze dne 19. 8. 2021 dále plyne, že žalobce sdělil, že na území ČR přicestoval zhruba před 14 dny, tedy zřejmě dne 5. 8. 2021. Dále porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 7. 2021 účinné od 31. 7. 2021.
6. Při výslechu žalobce sdělil, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 27. 4. 2021 do Polska, a to na ukrajinský biometrický doklad. Téhož dne přijel z Polska do ČR. Přijel za prací, nemá pracovní povolení. Je si vědom toho, že na základě opatření ministerstva zdravotnictví nebyl možný vstup na území. Test na covid-19 neabsolvoval. Svůj příjezd nikomu nehlásil. Od příjezdu zde je nepřetržitě. Je si vědom toho, že dne 25. 7. 2021 uplynul jeho 90denní pobyt v rámci 180 dnů pobytu v schengenském prostoru. Ví, že na území ČR pobývá neoprávněně. Nevystoupil, neboť doma nemá práci, chtěl si vydělat peníze. Žádné kroky k legalizaci pobytu v ČR nečinil. Bydlí v Praze u kamaráda, pobyt nemá nikde hlášen. Je ženatý a má dvě děti, všichni žijí nadále na Ukrajině. V ČR žádné vazby nemá, pracoval brigádně na stavbách. Povolení k tomu nemá. Disponuje

financemi na pobyt i vycestování, vycestuje dobrovolně. Není mu známa žádná překážka vycestování, na Ukrajině mu nic nehrozí.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. K námitce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tvrzená porušení neshledal. Správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali v souladu s právními předpisy, byly zohledněny všechny okolnosti případu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Taktéž nelze dát za pravdu žalobci, pokud jde o jeho námitku ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu. Skutkový stav byl zjištěn adekvátně.
9. Jádrem žalobních námitek je, že se žalobce domnívá, že rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené, pokud jde o uloženou dobu zákazu vstupu, kdy tato dle něj měla být uložena v délce 10 měsíců. Nejlépe však měla být žalobci uložena namísto vyhoštění povinnost opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K této námitce soud uvádí následující.
10. Je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
11. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

13. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území v délce 1 roku. Správní orgán I. stupně toto rozhodnutí odůvodnil tím, že je dle něj takto dlouhá doba adekvátní vzhledem k závažnosti jednání žalobce, který na území ČR neoprávněně pobýval od 26. 7. 2021 do 19. 8. 2021. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že pobyt neřešil žalobce sám, nýbrž byl zjištěn až při provedené kontrole. Ve prospěch žalobce naopak svědčí skutečnost, že v řízení spolupracoval, k nelegálnímu pobytu se přiznal a uvedl, že sám dobrovolně vycestuje. Rozhodnutí je dle správního orgánu I. st. přiměřené i s přihlédnutím k žalobcovu věku, zdravotnímu stavu, jeho rodinným poměrům a vazbám na území.
14. Žalovaný uvedl, že nebylo možné v případě žalobce rozhodnout mírnějším způsobem než mu uložit správní vyhoštění. K tomu odkázal na to, že v případě protiprávního jednání naplňujícího některou ze skutkových podstat zařazených v § 119 zákona o pobytu cizinců, nelze rozhodnout mírněji než rozhodnutím o správním vyhoštění, pokud není zjištěn důvod ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o obyvu cizinců. Žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, nemá zde žádné vazby. Není mu známa žádná překážka vycestování. Správní orgán I. stupně zhodnotil závažnost jednání žalobce, dobu neoprávněného pobytu, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby.
15. Soud pochybení správních orgánů v tomto směru nenalezl.
16. Žalobce při výslechu sám potvrdil, že je mu známo, že na území ČR pobývá neoprávněně, legalizovat pobyt se nikterak nesnažil. Naopak, aniž by disponoval pracovním povolením, zda měl brigádně pracovat na stavbách. Pokud jde o délku neoprávněného pobytu, kdy v žalobě akcentuje neoprávněný pobyt toliko v délce přibližně měsíce, pak soud musí uvést, že žalobcův neoprávněný pobyt byl vymezen od 26. 7. 2021 do 19. 8. 2021, tedy v délce 25 dní, což není sama o sobě doba nikterak neúměrná ve vztahu k délce zákazu pobytu. K tomu je pak především třeba podotknout, že žalobcův neoprávněný pobyt byl zjištěn v rámci kontroly, a nikoli jeho vlastním přičiněním, tedy lze usuzovat, že pokud by kontrolován nebyl, patrně by na území pobýval neoprávněně i dále. Do ČR také žalobce přicestoval, aniž by jakkoli řešil aktuálně platná opatření proti šíření onemocnění covid-19.
17. Zákon připouští v daných případech uložení vyhoštění se zákazem vstupu v rozmezí do 5 let, kdy žalobci byl pobyt zakázán na jeden rok. Takto dlouhá doba je s ohledem na uvedené okolnosti zcela adekvátní. Bylo zohledněno protiprávní jednání. Jako polehčující okolnost byl v potaz vzat fakt, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Jestliže tedy v žalobě uvádí, že jeho spolupráce nebyla zohledněna, pak toto není pravdou. Jako přítěžující okolnost byl zohledněn fakt, že neoprávněný pobyt byl zjištěn ze strany správního orgánu, nikoli z iniciativy žalobce, který tak sice v žalobě uvádí, že přispěl ke zdárnému ukončení řízení, nicméně v tomto ohledu nelze odhlédnout od toho, že pobyt sám nijak neřešil.
18. Soud dodává, že jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých shengenských*

víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

19. Soud tedy neshledává zákaz pobytu v délce jednoho roku za přibližně měsíční neoprávněný pobyt (25 dní) s přihlédnutím ke všem okolnostem případu jakkoli nepřiměřený. Nadto napadá žalobce nepřiměřenost délky zákazu pobytu až v podané žalobě. Za daných okolností uložení správního vyhoštění nic nebránilo, naopak nebylo možné žalobci uložit mírnější opatření ve formě povinnosti opustit území, což žalovaný řádně odůvodnil. Žalobce neuvedl, že by měl na území ČR či EU jakékoli rodinné vazby, kdy naopak tyto má na Ukrajině. Taktéž nemá ke zdejšímu území ani vazby ekonomické či jiné.
20. K tomu soud konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložení správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce, zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně se zabýval soukromými, rodinnými, ekonomickými a dalšími poměry žalobce, ale jejich relevanci správně neshledal. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.
21. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 3. 1. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.